

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **M. H.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-75869-5/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-75869-5/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 4. 2019, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

OAM-13360-22/ZM-2018, jímž byla žalobci dle ust. § 44a odst. 11 s odkazem na § 46e a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že byl odsouzen pouze pro přečin k peněžitému trestu a k trestu zákazu činnosti na dobu 30 měsíců. Neproloužením pobytu by byl de facto potrestán za jeden trestný čin již podruhé, což se neslučuje se základními principy práva a Listinou základních práv a svobod. Dále se dovolával ust. § 105 odst. 1 písm. e) a § 74 odst. 2 trestního zákoníku, které upravují zahlazení odsouzení po výkonu nebo prominutí trestu.
4. O odvolání žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že žalobci byla zaměstnanecká karta vydána s platností od 11. 5. 2016 do 10. 5. 2018. Dne 16. 4. 2018 podal žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o její prodloužení ve smyslu § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Po obdržení žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty správní orgán prvního stupně z výpisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl odsouzen pro trestnou činnost. Obstaral trestní příkaz vydaný Obvodním soudem pro Prahu 10 č. j. 2 T 102/2018 dne 30. 8. 2018, který nabyl právní moci a vykonatelnosti dne 28. 9. 2018, z něhož zjistil, že žalobce spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku a byl odsouzen za úmyslný trestný čin k peněžitému trestu ve výměře 36 000 Kč a k zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v době trvání 30 měsíců. Správní orgán prvního stupně poté vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se dostavil a seznámil se s podklady. Poté do protokolu uvedl, že své vyjádření doplní, to však již neučinil. Z důvodu výše uvedených tedy správní orgán prvního stupně žádost účastníka o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítl. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 4. 2019.
6. Žalovaná se dále vypořádávala s odvolacími námitkami. Za relevantní a jednoznačně prokázané považovala v daném případě to, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, což je dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců důvodem pro zamítnutí jím podané žádosti. Žalovaná se dále neztotožnila s námitkou žalobce, již se dle § 105 odst. 1 písm. e) a § 74 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku dovolával zahlazení odsouzení. Žalovaná si v rámci odvolacího řízení opatřila ke dni 29. 5. 2019 výpis z evidence Rejstříku trestů žalobce. Ověřila, že skutkový stav se v době vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ani v době rozhodování žalované nezměnil a trestný čin nebyl zahlazen. Rovněž nevěšla na námitku, že by žalobce byl potrestán za jeden trestný čin podruhé a citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2017, č. j. 2 Azs 244/2017/42, v němž tento soud vyslovil, že zásada *ne bis idem* je aplikovatelná tehdy, kdy by se cizinci ukládala opětovně sankce obdobná trestnímu postihu, nevztahuje se však na rozhodnutí (v té věci

na vyhoštění), které z povahy věci není trestní sankcí a jedná se o specifické preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Proto žalovaná považovala výše uvedenou námitku žalobce za nedůvodnou. Pro úplnost poukázala na to, že žalobce v odvolání proti správnímu rozhodnutí prvního stupně ani netvrdí, že by rozhodnutí bylo nezákonné nebo jinak právně závadné. Pouze nesouhlasí s negativním rozhodnutím o předmětu řízení.

7. Žalovaná dále neshledala, že by rozhodnutím o žádosti byla porušena práva žalobce vyplývající z Listiny základních práv a svobod. Poukázala na judikaturu Ústavního soudu v rozhodnutí Pl. ÚS 23/11 a Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 5Azs 46/2008-71, která neudělení víza nepovažuje za nepřiměřený a bezprostřední zásah do soukromého a rodinného života cizince na území České republiky. Zároveň žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který stanoví, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin. Takový zájem v daném případě dle názoru žalované převažuje nad soukromým zájmem žalobce na získání pobytového.
8. Žalovaná žádnou z odvolacích námitek žalobce neshledala důvodnou, proto rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě namítal, že byl vydáním napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech. Namítal nezákonnost rozhodnutí žalované, kterou spatřoval v tom, že správní orgány v řízení porušily ust. § 3 správního řádu tím, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. V tomto směru žalobce namítal, že správní orgány nerealizovaly výsledek žalobce za účelem zjištění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v případě ukončení jeho legálního pobytu na území České republiky neboť žalobce má na území vytvořeno stabilní pracovní a rodinné zázemí. Žalobce namítal i porušení ust. § 50 odst. 2 správního řádu, když správní orgány si nezajistily dostatečné poklady pro vydání rozhodnutí a dále i ust. § 2 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4 správního řádu.
10. Žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k novému projednání. Současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí.
12. K žalobní námitce, ve které žalobce argumentuje, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 a § 50 odst. 2 správního řádu, žalovaná uvedla, že žalobce v těchto výhradách nerozvedl, v čem konkrétně mělo k porušení výše uvedených ustanovení dojít a porušení zákonných ustanovení namítá pouze v obecné rovině. Žalovaná zastává názor, že k žádnému porušení zákona nedošlo.

13. Dále žalovaná nespatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ani v nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dle zjištění žalované se manželka i děti žalobce nenacházejí v současné době na území České republiky, resp. nebylo ani jednomu z nich uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud tu tedy pobývají, tak jde pouze o krátkodobý pobyt, který nelze na území České republiky prodloužit. Žalobce tedy nemá na území fakticky žádné blízké rodinné příslušníky. Z těchto důvodů považuje žalovaná i tuto žalobní námitku za nedůvodnou. K tomu doplňuje, že ust. § 174a zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
14. Žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem

15. Při nařízeném ústním jednání přítomný zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu. Vyslovil přesvědčení žalobce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah v tom, že žalobce pozbývá oprávnění pobývat na území České republiky, kde si vytvořil stabilní rodinné a pracovní zázemí a kde pobývá jeho manželka a nezletilé dítě. Správní orgány nezjišťovaly poměry žalobce, nevyslechly žalobce a rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu věci.
16. Zástupce žalované se k jednání nedostavil.

VI. Posouzení věci městským soudem

17. Městský soud nejprve rozhodoval o návrhu žalobce, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek. O tomto návrhu městský soud rozhodl usnesením ze dne 1. 10. 2019, č. j. 9A 78/2019 – 18 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal, neboť žalobce podanou žalobou neprokázal, že by mu nepřiznání odkladného účinku mohlo způsobit nevratnou a nenahraditelnou újmu. V rámci testu přiměřenosti převážil veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku.
18. Následně městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
19. Žaloba není důvodná.
20. Městský soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle ust. § 44a odst. 11) zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.

22. *Podle ust. §46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zruší ministerstvo platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem. Ve stejném rozhodnutí, kterým zruší platnost zaměstnanecké karty a stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz a cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
23. *Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
24. *Citovaná právní úprava v ust. § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců spojuje důvod, pro který nelze prodloužit platnost zaměstnanecké karty s těmi důvody, pro které lze zrušit platnost zaměstnanecké karty podle ust. § 46e odst. 1 zákona. Jedním z těchto důvodů je podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona pravomocné odsouzení cizince z pro úmyslný trestný čin.*
25. *Z pravomocného trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 8. 2018, sp. zn.. 2T 102/2018, jakož i z výpisu z evidence Rejstříku trestů obstaraném správními orgány obou stupňů jak v prvostupňovém, tak i v odvolacím řízení vzal městský soud za jednoznačně prokázané a žalobcem nezpochybněné, že se žalobce v době pobytu na území České republiky dopustil úmyslného trestného činu, konkrétně přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a trestní příkaz nabyl právní moci a vykonatelnosti dne 28. 9. 2018. Tím žalobce zcela zřejmě naplnil skutkovou podstatu důvodu uvedeného v ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. O existenci a relevanci tohoto důvodu k zamítnutí předmětné žádosti není mezi účastníky řízení sporu. Jediný spor v této souvislosti vzešel z odvolání žalobce ve správním řízení a vyvstal v otázce, zda nedošlo k zahlazení odsouzení v době do rozhodování žalované. Oporu v podkladech řízení má skutečnost, že žalovaná v odvolacím řízení z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ověřila, že ke dni 30. 5. 2019, kdy byl výpis zpracován, tento výpis obsahuje záznam trestního odsouzení žalobce pro uvedený trestný čin, v době rozhodování tedy nebyla trestná činnost žalobce zahlazena.*
26. *Na základě uvedeného soud neshledal oprávněnost námitek žalobce o porušení těch ustanovení správního řádu (§ 3 a § 50 odst. 2), které ukládají správním orgánům zjistit stav věci bez významných pochybností a opatřit si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů si k podstatě důvodu, pro který nebylo žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty vyhověno a jeho žádost byla zamítnuta, obstaraly v nezbytném rozsahu dostatečné podklady pro svá rozhodnutí. Pokud jde o porušení zásad správního řízení v ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobce jejich porušení toliko tvrdil a svá tvrzení doplnil jen opisem znění těchto ustanovení, aniž by poukázal jaké konkrétní pochybení žalované k nim vztahuje. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyvracel zjištění o jeho trestním odsouzení, avšak v žalobě následně napadal*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, lze vycházet z toho, že jím obecně tvrzená porušení zásad správního řízení včetně zjištění skutkového stavu věci se týkají právě posouzení dopadu rozhodnutí do života žalobce.

27. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Soud přisvědčuje žalovanému, že k důvodu zamítnutí předmětné žádosti zákon nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do života cizince, nicméně judikatura dovodila, že tímto dopadem je třeba zabývat se i nad rámec zákona z jiných aspektů.
28. Otázka, zda a za jakých podmínek se mají správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, pokud tato povinnost neplyne z § 174a zákona o pobytu cizinců, byla již judikaturou vyřešena následovně: Zákonodárce typově vyhodnotil dopady rozhodnutí ve věcech pobytových oprávnění do soukromého a rodinného života cizinců. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2017-27, platí, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“. Závěr, podle něhož je třeba posuzovat přiměřenost všech meritorních rozhodnutí správních orgánů, z citovaného ustanovení v žádném případě nevyplývá a nelze jej dovodit jazykovým ani jiným výkladem. Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnout v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některá ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládají.
29. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mj. smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území České republiky na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34). Uvedená hlediska posuzování by mohla být vzata v úvahu, pokud by žalobce uvedl, jaké rodinné a soukromé poměry si za dobu pobytu na území České republiky vytvořil tak, aby správní orgány měly podklady pro své úvahy. Žalobce však kromě obecného tvrzení v žalobě a nulových vyjádření ke svému soukromému životu v odvolání ve správním řízení, nadto při zřejmých údajích v předmětné žádosti, svědčících o tom, že rodinní příslušníci, vyjma jednoho ze 3 dětí, žijí na Ukrajině, neuvedl nic konkrétního o vytvoření stabilního rodinného a soukromého zázemí na území České republiky ani nenavrhoval k prokázání rodinných

poměrů na území žádné důkazy. Po seznámení s podklady prvostupňového řízení dne 6. 2. 2019, kdy do protokolu uvedl, že podklady doplní, žádné doplnění neučinil a neučinil tak ani v odvolání. Jak již bylo uvedeno a zhodnoceno městským soudem v usnesení, jímž byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, kromě obecného tvrzení nelze z úkonů správního řízení ani z odvolání vyčíst relevantní okolnosti pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti ke svým poměrům na území, v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě z hlediska jím tvrzené újmy uplatňoval pouze obecné tvrzení, že má v České republice vytvořeno stabilní pracovní a rodinné zázemí, přičemž ale zejména akcentoval vnitrostátní ozbrojený konflikt na území Ukrajiny, který mu brání vrátit se do domovské země. Nehledě také na to, že sama žádost žalobce stvrzuje, že rodinní příslušníci žalobce a další blízké osoby pobývají na území Ukrajiny a dle vyjádření žalované se v České republice ani dlouhodobě nezdržují, jelikož jim nebyla udělena žádná forma povolení k dlouhodobému pobytu. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky také vyplývá, že pobyty žalobce na území jsou datovány od r. 2016 do r. 2018. Uvedená zjištění v souhrnu nesvědčí o tom, že by žalobce na území České republiky žil v dlouhodobém a stabilizovaném rodinném zázemí.

30. Nejen správní orgány v řízení, ale ani soud neměl žádné výchozí poznatky a podklady pro úsudek o dosavadních poměrech žalobce na území České republiky. Pokud žalobce ve správním řízení neuváděl žádné skutečnosti, které by zavdávaly důvod posuzovat napadené rozhodnutí a jeho dopad do osobního života žalobce, nebylo důvodu, aby se správní orgány zabývaly poměry žalobce nad rámec povinnosti dle zákona o pobytu cizinců v intencích Úmluvy a vedly další dokazování. Žalobce bez dalšího žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, tedy pobytového oprávnění z pracovních důvodů, a v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě jako hrozbu újmy uváděl především ozbrojený konflikt na Ukrajině. V řízení o pobytovém oprávnění nejsou z hlediska rodinných a soukromých poměrů cizince na území České republiky předmětem posouzení poměry a konflikty na území domovského státu cizince.
31. Na základě žalobcem obecných tvrzení o stabilním zázemí na území České republiky, které jsou v rozporu s údaji uvedenými žalobcem v jeho žádosti, pak soud nemůže považovat tvrzení žalobce za věrohodná, když tyto on ani nikterak nerozvádí a nedokládá žádnými důkazy.
32. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí zcela přiléhavě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008 - 71, v němž NSS judikoval: „... je zřejmé, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. ... Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“. Takové posouzení by mohlo být provedeno toliko v případě, kdy cizinec tvrdí zásah do jeho konkrétních, vážných a stabilních poměrů na území České republiky. Ty však ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil a nedoložil.

33. Soud z hlediska žalobcem namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí také uvádí, že zvažování přiměřenosti zásahů vzcházejících z určitých rozhodnutí či opatření znamená považovat vždy „něco k něčemu“. V dané věci na jedné straně obecná nedoložená tvrzení žalobce o jeho stabilním zázemí na území České republiky a na straně druhé veřejný zájem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci páchající trestnou činnost. Existence takového veřejného zájmu je prokazatelně doložena prokázanou skutečností, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, tedy závažného protiprávního jednání kvalifikovaného jako trestný čin, nadto trestný čin úmyslný, ohrožující život a zdraví lidí, a tato skutečnost převažuje nad tvrzeními žalobce.
34. Z uvedeného vyplývá, že žalovaná neměla důvod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nad rámec zákona o pobytu cizinců podle Listiny základních práv a svobod, potažmo Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a námitky žalobce proto dostačujícím způsobem vypořádala v intencích judikatury Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu k otázce (ne)přiměřenosti dopadů rozhodnutí, jimiž není vyhověno žádostem cizinců o pobytové oprávnění. Podle stávající judikatury správních soudů při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je k tomu povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
35. Na základě uvedeného nejsou ani v otázce přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce důvodná a jen obecná tvrzení o porušení ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3, odst. 4 a § 50 odst. 2 správního řádu.
36. Pro úplnost soud dodává, že dle rozsudku Ústavního soudu České republiky č. j. IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003 je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu nelze tedy v žádném případě kvalifikovat jako základní lidské právo. Názor, že právo pobývat na území cizího státu nepatří mezi základní práva a svobody chráněné ústavním pořádkem ČR vyjádřil ve svém usnesení i Ústavní soud České republiky v rozsudku č. j. II ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006. Neudělením oprávnění k pobytu, zde ve formě neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty tedy nedošlo k porušení Listiny základních práv a svobod

VII. Závěr

37. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. ledna 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu